

KONST

Annika Larsson
Blood
Via kuben, Norrlandsoperan

MED STÅLBÅGADE glasögon sitter han där och sneglar tveksamt åt sidan, klädd i en oklanderlig vit skjorta. Han passar

väl in i den fördömsfulla och klichéartade bilden av en typisk tekniskille. Det är lätt att föreställa sig honom dra omkring i korridorerna på en teknisk högskola med ett färgigt flin på läpparna, tolkienböcker i portföljen och en rollspelskväll inbokad i kalendern. Men nu flinar killen så lagom. En man med läkarrock och gummihandskar bjuer sig fram över honom med en nål, redo att börja tappa honom på blod.

Annika Larssons videoverk Blood, som nu visas i Vita kuben på Norrlandsoperan i Umeå, har tidigare ställts ut på museet för samtidskonst i Basel och på konstbiennalen i Istanbul. Det är första gången verket visas i Sverige. Sedan Annika Larsson gick ut konsthögskolan i Stockholm för snart fyra år sedan har hon snabbt gjort sig en internationell karriär, och i dag bor hon och arbetar i New York. Hon har i flera verk behandlat

den kostym- och uniformklädda mannen och hans maktritualer, som exempelvis i videoverket Politist, som visades på Bildmuseet i Umeå 2002.

OCKSÅ I den 17 minuter långa filmen Blood kan vi se ett maktspel, då killen i den vita skjortan så småningom kommer att underkasta sig en märklig behandling. Att bli tappad på blod är nu i sig inget speciellt. Ett besök i blodbussen är för många

människor något högst vardagligt. Men filmens blodgivnings-situation är så teatral, så uppenbart registrerad och hårt stiliserad att alltihop redan från början framstår som en mycket säregen ritual. Bildvinklarna och den elektroniskt blippanande musiken som är komponerad av Tobias Bernstrup gör sitt till. Det är dramatiskt. Vad ska hända?

När mannen i läkarrocken tar blodet som han nyss tagit av

killen och suger upp det i en spruta börjar man verkligen undra vad som är på gång. Annu konstigare blir det när han försiktigt tömmer sprutan i killens näsborre och låter innehållet rinna ut som näsblod.

Så sprutar han ut blod i härfläset. Det rinner ner över ansiktet. Det leverar sig i mungipan, i ögonbrynet och får torkas bort ur ögonvrån. Varför går killen med på allt det här? Musiken blippar taktfast på och han sneglar sig ångsligt omkring utan att säga ett ljud medan blodet rinner ner över hans haka.

I DE blodiga splatterfilmerna är det oftast kvinnan som får en offerroll. Här har istället en man gjorts till offer och objekt. Men det är inte särskilt mycket splatter och gore vi ser. Ritualen är mycket behärskad och våldet försiggår på ett intellektuellt plan. Akten ter sig stelbent och obegriplig. Och för den utomstående kan ju varje sällskaps koder och regelsystem te sig rent obegripliga. Ofta verkar samvaron inom en manlig hierarki kretsa kring att den karriärlystne mannen på olika sätt tjänstvälligt underkastar sig en auktoritär mansperson och uppfyller dennes önskaner i ett slags sadomasochistiskt/homoerotiskt spel. Inte sällan med inslag av förnedring då den auktoritära suger den andres blod.

Det är svårt att låta bli att se Annika Larssons arbeten som en visualisering av manliga maktsystemer, som en granskning av mansrollen och olika föreställningar om maskuliniteten. Det är inte utan att man drar en smula på munnen. Men som en studie av makt som ett generellt begrepp känns filmen Blood inte helt övertygande.

JOANNA GLAD

Ur Annika Larssons videoverk Blood.

